

Sunnvá við synum og systur sínari í Kamakura

vera ein avjóðing at ímynda sær ein uppvøkstur millum nógvu fólkin, bilarnar, larm-in og meldrið í stóra býnum. Hesin fordómurin nart eisini við Sunnvu, tá hon kom til Tokyo.

- Fyrstu ferð eg var í Tokyo, hugsaði eg, at har mátti vera forferdilig ringt at vaksa upp, tí har vóru so nógv fólk. Og eg kendi jú bara til lítlu Føroyar, sigur hon.

Men tá hon hevði búð har í nøkur ár og sjálf fekk børn, so blivu fordómarnir mótprógvad. Hon fann út av, at karmarnir vóru stikk mótsatt, sum hon stúrdi fyri.

- Vit búðu í einum íbúgvarumráði, har tað slett ikki er tann sama ferðslan sum í býnum. Børnini gingu í lokala skúlanum, og tað er eingin trupulleiki hjá børnum at spæla úti einsamøll í lokalu parkunum. So uppá tann mátan er Tokyo øgiliga trygt og gott hjá børnum at vaksa upp í.

Útlongsulin broyttist til heimlongsul

Sunnva Asano fortelur við

stórari fascinátión, hvussu bergtikin hon altíð hevur verið av Japan, og serliga hvussu stuttligt var tað at vera ung har. Men tá mann sum føroyingur verður giftur og fær børn har, kemur mann sambært henni í eina heilt aðra støðu.

- Eg var heima saman við børnunum allatíðina, sum ikki er óvanligt í Japan. Mann er heilt burtur frá samfelagnum í einum so-vorðnum lumma. Eg dugdi væl at síggja, at tá børnini blivu vaksin, so hevði eg ikki ordiliga nakað, tí familjubondini har eru slett ikki líka sum í Føroyum, fortelur hon.

Sjálvt um hon hevði búð har í nógv ár, so føldi hon seg altíð sum ein útlending millum allar japanararnar.

- Sum føroyingur er mann uppá ein máta altíð útlendingur har. Tað lýsir jú langan veg, at mann er útlendingur og ikki passar inn har uppá sama máta, greiðir hon frá og vísir m.a. á, at hon mátti keypa klæði í Føroyum, tí vanligu klædnahandlarnir í Japan høvdu ikki hennara stødd.

Aftaná nógv ár í fólkaríka landinum í Asia broyttist útlongsulin tí til ein heimlongsul til Føroya.

- Eg hugsaði allatíðina, at eg skuldi ikki blíva gomul har. Tá eg fór fyrstu ferð,

hugsaði eg altíð, at eg vildi koma aftur til Føroya, og eg bleiv jú ikki yngri, sigur Sunnva Asano.

Hon saknaði føroysku nærveruna, siðvenjuna og familjubondini, og í fjør

valdu Sunnva og familjan at flyta til Føroya, og tey bégva í dag í Havn.

Hevur mann útlongsul er bara at fara

At læra japanskt krevur, at

mann lærir eitt heilt nýtt stavrað, og japansku bókstavirnir kunnu enn geva Sunnvu høvuðbrýggj. Hon tosar í dag flótandi japanskt, og við nýggjum prógvi sum ferðaleiðari kann hon halda tað japanska við líka við at vera ferðaleiðari hjá japanskum ferðafólki í summar.

- Eg haldi, tað er stuttligt og avbjóðandi at fortelja japanarum um Føroyar á japanskum. Eg royni at gera Føroyar eitt sindur kendari í Japan, sigur Sunnva, sum vónar, at enn fleiri japansk ferðafólk koma hendan vegin í framtíðina.

Hon heldur, at tað er umráðandi at fara út í heimin, um mann leingist eftir tí, eins og hon gjørði, men útlongsulin skal koma frá einum sjálvum.

- Eg vil heilt avgjørt viðmæla fólki at vitja Japan, men mann skal ikki fara út í heimin, bara tí at onnur siga tað. Men um mann gongur og hevur ein útlongsul, so haldi eg, mann skal gera tað. Mann behøvist jú heldur ikki at gera tað permanent, sigur Sunnva Asano.